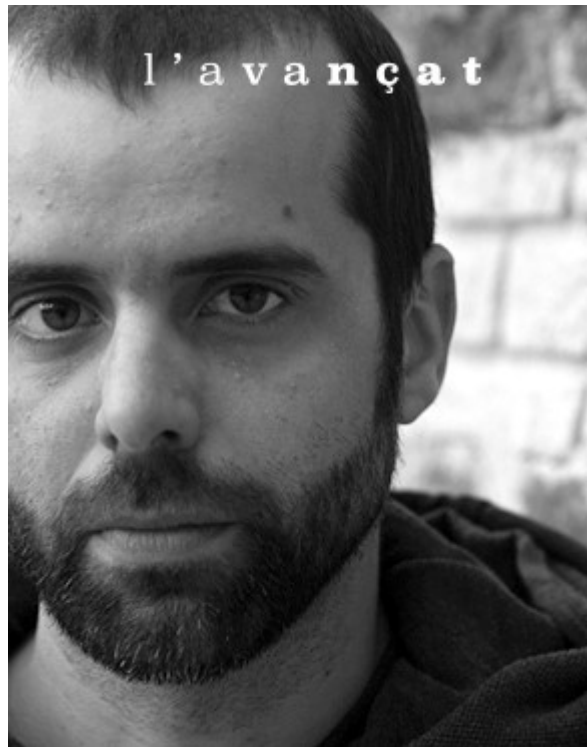

Ferran March

26 febrer 2019

Ferran March (Reus, 1983) es va llicenciar en Ciències Polítiques i s'ha dedicat, sobretot, a dissenyar i implementar projectes educatius i participatius, feina que des de l'any 2015 compagina amb la de professor a l'Escola d'Espectura de l'Ateneu Barcelonès. Ha estat implicat en múltiples projectes musicals i d'acció cultural i alimenta el blog *CoNSUmPRoPI* amb ficcions breus i altres substàncies. *El que dura un cigarro* és el seu primer llibre i avui us n'avancem el primer conte.

El que dura un cigarro

El sorollet de la rosca. El de la sortida del gas. El de la flama, gairebé imperceptible. El del paper i el tabac entrant en combustió. El dels llavis en desenganxar-se del filtre. El de l'aspiració. El de l'expulsió. El del fum dissipant-se, gairebé inexistent.

I després el silenci.

—Hi comença a haver força gent, no?

Afirmo amb el cap. Filtrat pel vidre de les ulleres de sol, veig un reguer de persones que passen per sota l'arc, voregen els xiprers i prenen posicions a l'esplanada sense saber ben bé on quedar-se plantades. Sovint la gent se sent incòmoda als cementiris, però a mi sempre m'han semblat llocs acollidors i estranyament íntims, quan s'hi pot estar sol. L'atmosfera canvia totalment els dies com avui, i tractant-se d'una ocasió especial no puc dir que les sensacions siguin les mateixes, però fins i tot així, i després d'una calada àmplia i profunda, puc assaborir el regust de calma i confort.

Els assistents es van agrupant a còpia de salutacions i petons de baixa intensitat. Es formen petites tertúlies, molt discretes i amb algun somriure aïllat que se sufoca de seguida. Des de la distància em comença a fixar en els llavis, en com intenten moure's el mínim necessari per poder intercanviar comentaris a un volum adequat.

—És una llàstima que ens hagi deixat tan aviat. Si és que aquestes coses sempre ens agafen desprevingudes.

Aquest que ha parlat soc jo. Al meu costat, ell es gira cap a mi amb cara d'estranyat i arronsant-se d'espatlles. Jo ric i em tapo la boca amb la mateixa mà que aguanta el cigarro. Em mira desconcertat:

—Es pot saber què...?

—Jugava a doblar aquelles dues velles d'allà. —Les assenyalo dissimuladament amb la punta del cigarro, i segueixo:— El jovent d'avui en dia... Ves a saber d'on i en quin estat tornaven.

Ell fa que no amb el cap i deixa anar una ganyota, però al final se li escapa un somriure de complicitat. La recullo i faig una calada abans de tornar a parlar, ara amb veu pròpia:

—No tardaran gaire en tornar a ser exactament aquí, vestides de la mateixa manera i dient exactament el mateix de qualsevol altre.

Ens quedem en silenci una estona, fins que amb el cigarro apunto cap a un altre grupet més jove i més nombrós, i torno a arrencar perseguint els llavis d'una noia:

—És una putada, però aquestes coses toquen quan toquen.

—Una loteria —diu ell, animant-se per fi a donar un cop de mà amb el doblatge—. Només pots perdre si hi jugues.

—Ja, però i l'emoció de jugar? —clavo la intervenció amb el dit índex aixecat d'un membre del grup que ha dit ves a saber què amb posat d'interessant. No podem evitar riure, però de seguida defugim el contacte visual perquè la cosa no vagi a més. Llavors se m'acut que podria seguir el doblatge fent que la noia de les ulleres busqués rebatre el comentari: podria dir que no deu pensar el mateix el fill del pastisser, si era ell qui conduïa, imagina't, deu estar fet una merda. Però al final només faig que el mateix noi afegeixi, just quan es tapa la boca amb la mà:— Ara, també et diré que prefereixo que li hagi tocat a ell abans que a mi.

—Ei, tio, una miqueta de... —Desfà el somriure, és evident que aquesta és la seva darrera frase, que no vol jugar més.

Faig una altra calada i observo l'últim grup que entra per la portalada, el dels més propers. És força nombrós i va propagant plors i cares llargues a mesura que la resta d'assistents s'aparta per obrir-los camí. Quan passen a prop nostre, se'ls escapen algunes mirades intenses.

—Em miren a mi? —pregunta ell.

—I a qui vols que mirin?

De cop sembla que tot s'acceleri. El grup avança fins a un dels murs folrats de làpides i tothom s'aplega al seu voltant. En un tancar i obrir d'ulls desapareix la caixa i dos operaris equipats amb paletes i totxos s'apressen a enllestir la feina.

Contemplem l'escena en silenci i jo la condimento amb un parell de calades ràpides que ja superen la meitat del cigarro.

—T'ho havies imaginat així?

És ell qui pregunta, encara fixat en la munió de gent i els operaris. Jo encara no responc. Abans intento observar de manera més atenta, anant més enllà de passejar els ulls per sobre les coses com he fet fins ara.

Aviat m'adono de per què ho evitava i faig una calada curta i tremolosa.

I una altra.

I una més.

—Doncs no sé si realment m’havia parat a imaginar-ho mai. Suposo que alguna vegada havia pensat en cendres i una cosa més festiva: un comiat diferent, amb música, alcohol i bones cares. Allò de celebren-me com a mi m’agradaria, feu una barbacoa, passeu-ho bé i agafeu un bon pet a la meua salut. Com si el com canviés res.

—Ja... —intervé tímid, només per convidar-me a continuar.

Ara la calada és ansiosa, em menjo les lletres i em situo gairebé a l'alçada del filtre.

—Però si t’he de ser sincer, crec que això em fa sentir millor. Potser fins i tot agrairia més dolor, més llàgrima, potser un puntet més de desesperació.

El que queda de cigarro em comença a trontollar entre els dits i se m’asseca la gola. Ell em mira de reüll i murmura:

—Pensa que sempre...

—I a mi de què em serveix estar present en la vostra memòria per deu o vint anys més? De què em serveix deixar petjada en els que m’importen, o pensar en tot el que he pogut fer, o el teu sentiment de culpa, si tampoc... —M’encallo i faig com si volgués fumar però me’n desdic i vaig per parlar però no dic res i em torno a acostar el cigarro als llavis però al final no fumo.— A mi de què em serveix, si no...

—Escolta, jo... —em talla amb un fil de veu—. Jo hauria d’anar tirant amb ells. —I assenyala els que comencen a abandonar el cementiri.

Assenteixo amb una caiguda de cap. Mentre miro com s’allunya faig una última calada que ja té gust plasticós. Intentant no cremar-me els dits, mantinc la burilla en posició vertical, cara amunt, fins que deixa de cremar a mig filtre.

M’ajupo i intento captar el so de la burilla quan la refrego contra terra.

Avançament editorial per gentilesa de Godall Edicions

Categoria : L'avançat
Etiquetes : Ferran March

Bloc a WordPress.com.